

Milé společenství, sestry a bratři, slyšeli jsme několik biblických textů. Příběh o Davidovi a Saulovi na vrcholcích u En-gedí se mi zdá velmi dramatický. Zdá se, že by se mohla vyřešit Davidova situace. Davidova situace je víc než složitá, prchá před králem Saulem, který mu usiluje o život, ale také bojuje proti Pelištejcům stejně jako Saul. Pelištejci ohrožují celý Izrael, ale zároveň Izraelské království prožívá vnitřní krizi. Saul je sice vyvoleným Hospodina a byl pomazán Samuelem na Boží příkaz za prvního krále. Ale pro svoji zpupnost Saul ztrácí Boží přízeň, pověření a Saule přepadává zlost, zlý duch. Tím novým pomazaným se stává David. Máme tu dva pomazané, Saula a Davida. Přesto všechno Saul zůstává právoplatným králem, který má vládnout a chránit Izraelce před jejich nepřáteli, před Pelištejci. David prokázal svoji odvahu, ale i svoji oddanost Hospodinu, zabil třeba Goliáše, i když teoreticky neměl žádnou šanci. Saul velmi brzo začne pociťovat nenávisť vůči Davidovi, a bude se cítit ohrožen jako král od svého služebníka Davida.

Davidovi se daří nakonec unikat všem Saulovým nástrahám díky své moudrosti, rozvážnosti a díky svým přátelům (Jonatánovi). David také není sám, ale na jeho stranu se postaví několik stovek bojovníků. David není zcela bezmocný vůči Saulovým útokům a úkladům. Také se zdá, že Hospodin je připraven vydat Davidovi pomazaného Saula. Tak to vidí i Davidovi muži. Saul během pronásledování Davida se dostane do jeskyně, kde je skrytý David a Saul nic netuší. David má příležitost, má i prostředky k tomu, aby zabil krále a pokusil se převzít jeho moc, stát se novým králem. David už dávno je pomazaným Samuelem jako nový král, jako nástupce Saula. Zdá se, že vše už hraje Davidovi do karet. Někdo by mohl říci teď nebo nikdy. David má obrovskou příležitost vyřešit vnitřní krizi Izraelského království. Saul je zcela bezbranný, protože je sám, nemá ani potuchy o Davidovi a ještě ke všemu potřebuje nutně na toaletu. Ale David se rozhodl nevyužít jedinečnou příležitost k vraždě Saula. Proč? Má strach? Je hloupý? Nebo nerozhodný? Co bychom udělali mi na jeho místě?

Na štěstí asi nikdo z nás nebyl nikdy v podobné situaci jako David. Nikdo nám neusiloval o náš holý život, nikdo nás nepronásledoval a nepociťovali jsme bytostně ohrožení vlastního života. Ale určitě jsme pocítili nějakou křivdu a nespravedlnost ze strany druhého člověka. Různé křivdy jsme mohli zažít ve škole, nebo v zaměstnání, nebo v běžném životě při styku s lidmi třeba na úřadech nebo i v běžném životě. A určitě jsme cítili i nějakou touhu po zadostiučinění. Když nás někdo nabourá, nebo nějak ublíží. Když by nás někdo okradl nebo někdo někoho zabije, tak ti poškození cítí obrovskou touhu, aby viník byl potrestán, zavřen až zčerná. Je to přirozené. Ale cítíme, že s pomstou to není vůbec jednoduché, není to tak jednoznačné, co je přiměřené, a kdo má vykonat ten soud.

David nezabíjí Saula, protože pociťuje úctu k Saulovi jako Hospodinově pomazaném. David není hloupý, nemá strach ze Saula a asi ani z reakce Izraelského lidu. Ale David dokáže být najednou milosrdný a nechat soud na Hospodina. David vztáhl ruku na krále, vždyť mu dořízl cíp jeho pláště.

Davidovi to nedá a jistým způsobem ohrozil Saula, ale nezabil. David také vyšel z jeskyně, ze tmy na světlo za Saulem a zavolal na něj a mimo jiné řekl „*12 Pohled, můj otče! Pohled na cíp svého pláště v mé ruce. Odřízl jsem cíp tvého pláště a nezabil jsem tě. Uvaž a pohled, že na mé ruce nelpí žádné zlo ani nevěrnost. Já jsem se proti tobě neprohřešil, ale ty mi ukládáš o život, chceš mi jej vzít. 13 Ať nás rozsoudí Hospodin. Ať Hospodin vykoná nad tebou pomstu za mne. Má ruka však proti tobě nebude. 14 Jak praví dávné přísloví: ‚Svévole pochází od svévolníků,‘ ale má ruka proti tobě nebude.*“ Z Davida se nestává mstitel, ani soudce a nechce převzít násilným způsobem moc, i kdyby měl být v právu jako nový pomazaný. David nepodléhá pokušení vyřešit svoji situaci násilným činem.

Kristus mi říká, abych byl milosrdný, jako je milosrdný můj Otec. A proto nemám soudit, nemám zavrňovat. Jestli se chci přiblížit k Pánu Bohu, jestli chci naplnit to, že jsem stvořen k obrazu Božímu, tak mám odpouštět. A ještě je Kristem řečeno „*Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.*“ To všechno jsou ale velké úkoly pro celý náš lidský život. Být milosrdným, nesoudit, nezavrňovat druhé lidi je téměř nadlidský úkol. Proč? Nevím. Možná proto, že Bůh je svatý a my jsme hříšní. Ač jsme byli stvořeni k obrazu Božímu, přesto velmi záhy Adam a Eva se nechali svést hadem a jedli ze zakázaného stromu. A Kain dokázal ze žárlivosti zabít svého bratra a tvářit se před Pánem Bohem, že přeci není strážcem Ábela. V nás lidech zůstává hříšnost, porušenost, nějaká lidská nedokonalost, slabost, která nám stěžuje být milosrdnými, jako je Bůh. Stále máme my lidé ve svém oku třísku, nebo trám. Máme v oku třísku, která nám neumožňuje vidět svět plně Boží perspektivou a ta tříska v našem oku nějakým zvláštním způsobem často sahá do našeho srdce. My nemusíme mít ve vlastním oku ani trám, skutečně stačí malá nepatrná tříska, která nepochází od Boha, ale je v ní něco ďábelského, zlého. Nevím, kde se v našem lidském oku taková tříska vzala, ale máme ji všichni a proměňuje naše lidské srdce vkus ledu. Tříska je jako kus ledu od Sněhové královny, a ten kus ledu lidské srdce častokrát plně ovládne, zmrazí, promění. Díky proměněnému srdci v led vidíme svět úplně jinou optikou. Ve chvíli, kdy máme srdce jako kus ledu jsme plni strachu a obav, všude kolem vidíme nepřátele a spiknutí. A je hrozné, když se k moci dostanou lidé, kteří mají srdce z ledu, kteří jsou plni nenávisti, zloby a mají zcela pokřivený pohled na svět.

Jsme společenství hříšných lidí a nikdo z nás není bez viny. Každý z nás nese vinu za bídu tohoto světa. Ale Boží odpouštějící láska proniká skrze černá mračna a dotýká se každého z nás. Boží milosrdná láska je tím slunečním paprskem, který pronikne každou volnou skulinkou do každé temné jeskyně, temné komůrky, temného oka a mění celý daný prostor. A co navíc, boží paprsek má tu moc rozpustit naše ledové srdce, rozpustit ten ďábelský trám v našem vlastním oku. A ve chvíli, kdy dovolíme, aby se rozpustil v našem vlastním oku trám, pak máme naději, že svět bude mnohem světlejší, radostnější, pravdivější a my nebudeme uvězněni v žádném ledovém království.

AMEN